

Pál utolsó jeruzsálemi útja

{AA 389}

Pál nagyon szeretett volna még a húsvéti ünnepek előtt Jeruzsálembe érkezni. Így alkalma lehetett volna, hogy találkozzék azokkal, akik a világ minden tájáról az ünnepségekre özönlenek. Mindig élt benne az a remény, hogy valamilyen úton-módon hozzájárulhat hitetlen honfitársai előítéleteinek eloszlatásához, ami után rábíráhatók lesznek, hogy az evangélium magasztos világosságát elfogadják. Ezen kívül szeretete volna meglátogatni a jeruzsálemi gyülekezetet is, hogy átnyújthassa azokat az adományokat, amelyeket a pogány-keresztények küldtek szegény Júdeabeli hittestvéreiknek. Végül pedig azt is remélte, hogy látogatása által szorosabb kapcsolatot teremtsen a megtért zsidók és a pogány-keresztények között. {AA 389.1}

Midőn Korinthusban munkáját befejezte, elhatározta, hogy közvetlenül Palesztina partján fekvő valamelyik kikötőbe utazik. Már majdnem minden előkészület megtörtént, és éppen a hajóba akart szállni, amikor értesítették, hogy a zsidók összeesküdtek ellene. A hit ezen ellenségeinek minden eddigi kísérlete meghiúsult, hogy az apostol működésének véget vessenek. {AA 389.2}

Az evangélizáló munka sikere felingerelte a zsidók haragját. Mindenfelől futottak be hírek az új tanterjedéséről, amely feloldja a zsidókat a ceremóniális törvény megtartása alól, és a pogányoknak a zsidókkal egyenlő jogokat biztosít, mint Ábrahám gyermekeinek. Pál, a Korinthusban tartott prédikációiban ugyanazokat az alapelveket tárta fel, mint amelyekért leveleiben is olyan nyomatékkal harcolt. Hangsúlyozott kijelentését, hogy „nincsen többé pogány és zsidó, körülmetélkedés és körülmetéletlenség” (Kol. 3:11) ellenségei vakmerő káromlásnak tekintették; elhatározták tehát, hogy elnémítják. {AA 390.1}

Amikor Pált az összeesküvésről tájékoztatták, elhatározta, hogy Macedónián keresztül fog utazni. Tervét, hogy Jeruzsálemet a páska ünnepére elérje, el kellett ejtenie; remélte azonban, hogy pünkösdre ott lehet. {AA 390.2}

Pált és Lukácsot „kíséré pedig Ázsiáig a béreai Sopater, a thessalonikabeliek közül pedig Aristárkhos és Sekundus és a derbei Gájus és Timótheus; Ázsiabeliek pedig Tikhikus és Trofimusz” (Ap. csel. 20:4). Pál nagyobb összeget vitt magával a pogány gyülekezetektől, amelyet a júdeai mű élén álló testvéreknek akart átadni. Ezért úgy intézkedett, hogy ezek a testvérek, mint az említett gyülekezetek képviselői, akik hozzájárultak a pénz gyűjtéséhez, kísérjék őt Jeruzsálembe. {AA 390.3}

A páska ünnepét Pál Filippiben töltötte. Csak Lukács maradt vele, többi útitársai továbbmentek Troásba, hogy ott bevárják őt. A filippiek voltak a legszeretetteljesebbek és leghűségesebbek mindazok közül, akiket az apostol megtérített. Az ünnep nyolc napját tehát zavartalanul, boldog együttlétben töltötte el. {AA 390.4}

Pál és Lukács azután Filippiből Troásba hajóztak, ahol öt nap múlva utolérték társaikat, és hét napot töltöttek az ottani hívőkkel. {AA 391.1}

Ott-tartózkodása utolsó estéjén a testvérek „egybegyűltek a kenyér megszegésére”. Mivel szeretett tanítójuk búcsúzott el tőlük, sokkal nagyobb számban gyűltek össze, mint rendszeren. Egybegyűltek „a felházban”, a harmadik emeleten, ahol az apostol szeretete hevével és aggodalmával egészen éjfélig prédikált nekik. {AA 391.2}

Az egyik nyitott ablakban ült egy Eutikhos nevű ifjú. Ebben a veszedelmes helyzetben elaludt, és kiesett az udvarra. Egyszerre nagy zavar és izgalom támadt. Az ifjút csakhamar holtan hozták fel, és sokan gyűltek köréje sírva és jajgatva. Pál azonban utat tört magának a megrémült tömeg sorai között, az ifjút átkarolta, és bensőségesen könyörgött Istenhez, keltené a halottat ismét életre. Isten meghallgatta könyörgését. Minden sírást és jajsztót túlharsogva hallatszott az apostol hangja: „Ne háborogjatok; mert a lelke benne van.” (Ap. csel. 20:10) Nagy örömmel ismét összegyűltek a hívők a felházban. Együtt részesültek az Úr vacsorájában, majd hallgatták Pált, aki „mind virradatig beszélgetett”. {AA 391.3}

Miután a hajó indulásra készen állt, amellyel Pál és kísérői folytatni óhajtották útjukat, a testvérek a fedélzetre

siettek. Az apostol azonban a rövidebb szárazföldi utat választotta, elindult tehát Troásból gyalog Assusba, hogy ott útitársaival ismét találkozzék. Kis időt nyert ezáltal az elmélkedésre és imádkozásra. A jeruzsálemi útjával kapcsolatos nehézségek és veszélyek, az ottani gyülekezet magatartása vele és munkájával szemben, valamint a gyülekezetek állapota és az evangélium művének szükségletei az egyéb területeken – komoly és aggasztó gondolatokra adtak okot. Ezért felhasználta ezt a különleges alkalmat, hogy erőért és vezetésért Istenhez forduljon. {AA 391.4}

Az utasok Assustól délre, Efézus mellett hajóztak el, ahol az apostol oly hosszú ideig tevékenykedett. Pál szerette volna meglátogatni az ottani gyülekezetet, mivel fontos utasításokat és tanácsokat akart adni számukra. Érett megfontolás után azonban mégis a továbbutazás mellett döntött, mivel „ha lehetne néki, hogy pünkösöd napjára Jeruzsálemben legyen”. Milétusba érkezésük után, Efézustól körülbelül hat mérföldnyire, az apostol megtudta, hogy időt szakíthat az efézusi gyülekezet képviselőivel való találkozásra, mielőtt a hajó továbbmenne. Elküldött tehát azonnal a gyülekezet véneiért, és sürgősen kérette őket, jöjjenek Milétusba, hogy beszélhessen velük, mielőtt útját folytatná. {AA 392.1}

Meghívásának eleget is tettek. Pál most még egyszer fontos, szívhez szóló intő- és búcsúszavakat intézett hozzájuk: „Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, melyen Ázsiába jöttem, mint viseltem magamat ti köztetek az egész idő alatt. Szolgálván az Úrnak teljes alázatossággal és sok könnyhullatás és sok kísértetek közt, melyek én rajtam a zsidóknak utánam való leselkedése miatt estek. Hogy semmitől sem vonogattam magamat, ami hasznos, hogy hirdessem néktek, és tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként, bizonyoságot tévén mind zsidóknak, mind görögöknek az Istenhez való megtérés és a mi Urunk Jézus Krisztusban való hit felől.” (Ap. csel. 20:18–21) {AA 392.2}

Pál az isteni törvényt mindenkor magasztalta. Kimutatta azonban, hogy magában a törvényben nincs erő, hogy az embert engedetlenségének büntetése alól felmentse. A bűnösnek bűneit meg kell bánnia, és meg kell alázkodnia Isten előtt, mert törvényének áthágása jogos haragját hívta ki; azután pedig Krisztus vérében kell bíznia, mint a bocsánat egyedüli lehetőségében. Emlékeztette a híveket arra a tanítására, hogy Isten Fia, mint áldozat, elszenvettede a halált őérettük, felment a mennybe, s ott mint szószólójuk áll az Atya előtt. Csak töredelem és hit által szabadulhatnak a bűn átka alól, hogy azután Krisztus kegyelméből engedelmeskedjenek Isten törvényének. {AA 393.1}

„És most ímé én” – folytatta Pál – „a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembé, nem tudva, mik következnek ott én reám, kivéve, hogy a Szent Lélek városonként bizonyoságot tesz, mondván, hogy én reám fogság és nyomorúság következik. De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csakhogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyoságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról. És most ímé én tudom, hogy nem látjátok többé az én orczámat ti mindnyájan, kik között általmentem, prédikálván az Istennek országát.” (Ap. csel. 20:22–25) {AA 393.2}

Pál nem szándékozott ilyen bizonyoságot tenni, de mialatt beszélt, a Lélek sugallta szavait; bizonyossá tette előtte aggodalmait, hogy ez az utolsó együttléte az efézusi hittestvéreivel. {AA 393.3}

Kijelentette továbbá: „Azért bizonyoságot teszek előttetek a mai napon, hogy én mindeneknek vérétől tiszta vagyok, mert nem vonogattam magamat, hogy hirdessem néktek az Istennek teljes akaratát.” (Ap. csel. 20:26) Semmilyen félelem, hogy talán megsért valakit, semmilyen barátság vagy tetszésvágy nem készíthette Pált arra, hogy elhallgasson előttük szavakat, amelyeket Isten adott oktatásaikra, intésükre és megjavításukra. Isten ma is bátorságot kíván szolgálaitól, mind az ige prédikálása, mind előírásainak megvalósítása közben. Krisztus szolgálja ne csak olyan igazságokat hirdessen az embereknek, amelyeket szívesen fogadnak, hanem azokat sem szabad elhallgatnia előttük, amelyek fájdalmakat okozhatnak. Nagy gondot kell fordítania jellemük kifejlesztésére. Ha lát egyet is a nyáj között, aki bűnt melenget, feladata, mint hűséges pásztornak, az adott esetre vonatkozó tanítást alkalmazni. Ha azonban megengedi, hogy valaki magabízóan továbbhaladjon a rossz úton anélkül, hogy megintené, lelkeért felelnie kell. Az a lelkipásztor, aki magasztos megbízatását híven akarja teljesíteni, a reá bízott lelkeket a keresztény hit minden kérdésében hűségesen oktassa ki; mutassa meg nekik, milyenek legyenek, és hogyan kell cselekedniük, hogy az Úr nagy napján tökéletesen megállhassanak előtte. Csak az igazság hűséges tanítója mondhatja el Pállal együtt, működésének befejezésekor: „Én mindeneknek vérétől tiszta vagyok”. (Ap. csel. 20:26) {AA 393.4}

„Viseljetek gondot magatokra” – intette Pál apostol a testvéreket – „és az egész nyájra, melyben a Szent Lélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett”. (Ap. csel. 20:28) Ha az evangélium szolgálai mindenkor szívükön viselnék, hogy olyan lelkekkel bánják, akiket Krisztus, vére által megvásárolt, jobban átérzenék munkájuk fontosságát. Vigyázniuk kell önmagukra, valamint nyájukra. Tanításukat szemléltesse és erősítse meg példaadásuk. Mint az élethez vezető út tanítói, kerülniük kell mindent, ami okot szolgáltatna, hogy az igazságra árnyat vessen. Kötelességük, hogy mint Krisztus képviselői, neve dicsőségét szolgálják. Odaadásukkal, életük tisztaságával és Istennek szentelt magaviseletükkel bizonyítsák be, hogy magasztos hivatásuk méltó képviselői. {AA 394.1}

Az efézusi gyülekezetet fenyegető veszélyeket az apostol előre látta. Azért mondotta: „Mert tudom, hogy az én eltávozásom után jönnek ti közétek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. Sőt ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat magok után vonják.” A jövőbe tekintve, látta Pál azokat a támadásokat, amelyek fenyegetik a gyülekezetet, mind külső, mind belső ellenségei részéről. Ünnepeyes komolysággal kérte a testvéreket, hogy éberem őrökjenek a rájuk bízott szent kincs felett. Példaképpen saját fáradhatatlan munkálkodására hivatkozott: „Azért vigyázzatok, megemlékezvén arról, hogy én három esztendeig éjjel és nappal meg nem szüntem könnyhullatással inteni mindenkit.” (Ap. csel. 20:29–31) {AA 395.1}

Majd így folytatta: „És most atyámfiak, ajánlak titeket az Istennek és az ő kegyelmessége igéjének, aki felépíthet és adhat néktek örökséget minden megszenteltek közt. Senkinek ezüstjét, vagy aranyát, vagy ruháját nem kívántam.” Az efézusi hittestvérek között néhányan jómódúak voltak; Pál azonban sohasem akart ebből személyes hasznot húzni. Nem egyezettette össze üzenetével, hogy a figyelmet saját költségeire irányítsa. Sőt kijelentette: „A magam szükségéről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak.” A Krisztus ügyében végzett megfeszített munkája és kiterjedt utazásai ellenére is, nemcsak saját szükségleteiről, hanem még munkatársai szükségleteiről és az arra méltó szegények támogatásáról is gondoskodott. Ezt azonban csak lankadatlan szorgalma és legnagyobb takarékosága által tehette meg. Ezért hivatkozhatott nyugodtan saját példájára, amikor így szólt: „Mindenestől megmutattam néktek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőtlenekekről gondot viselni, és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert ő mondá: Jobb adni, mint venni.” (Ap. csel. 20:32–35) {AA 395.2}

„És mikor ezeket mondotta, térdre esve imádkozék mindazokkal egybe. Mindnyájan pedig nagy sírásra fakadtak; és Pálnak nyakába borulva csókolgaták őt, kesergve kiváltképpen azon a szaván, amelyet mondott, hogy többé az ő orcáját nem fogják látni. Aztán elkísérék őt a hajóra.” (Ap. csel. 20:36–38) {AA 396.1}

Az utasok Milétusból „egyenesen haladva Kóusba érkezének, másnap pedig Rhódusba és onnét Patarába”, Kis-Ázsia délnyugati partjára, és miután ott „találtak egy hajót, mely Feniciába méne által, abba beülvén, elhajóznak.” Tirusban, ahol a hajó kikötött, találtak néhány tanítványt, akiknél hét napig időzhettek. Ezek a tanítványok, akiket a Szentlélek figyelmeztetett azokra a veszélyekre, melyek várnak Pálra, kérték az apostolt, „hogy ne menjen fel Jeruzsálembe.” Az apostolt azonban sem a szenvedéstől, sem a bebörtönöztetéstől való félelem nem tudta szándékától eltéríteni. (Ap. csel. 21:1–4) {AA 396.2}

A hét végén, amelyet Pál Tirusban a testvéreknél tölthetett, valamennyien, feleségükkel és gyermekeikkel együtt, elkísérték a kikötőig, ahol mielőtt hajóra szállt volna, mindannyian a parton térdre estek és imádkoztak, Pál őérettük és ők Pálért. {AA 396.3}

Az utasok azután folytatták útjukat dél felé, és eljutottak Czézaréába; „és bemenvén a Filep evangélista házába, ki ama hét közül való vala, ő nála maradtak.” Pál itt néhány zavartalan, boldog napot töltött; az utolsókat, melyeket – hosszú időre – még teljes szabadságban élvezhetett. (Ap. csel. 21:8) {AA 397.1}

Mialatt Pál Czézaréában időzött, „alájöve egy Júdeából való próféta, név szerint Agabus. És mikor hozzánk jött, vevé Pálnak az övét, és megkötöztvén a maga kezeit és lábait, monda: Ezt mondja a Szent Lélek: a férfiút, akié ez az öv, ekképpen kötözik meg a zsidók Jeruzsálemben, és adják a pogányoknak kezébe.” (Ap. csel. 21:10) {AA 397.2}

Majd így folytatja Lukács: „Mikor pedig ezeket hallottuk, kérők mind mi, mind az oda valók, hogy ne menjen fel

Jeruzsálemben.” Pál azonban nem akart a kötelesség útjáról letérni. Követni akarta Jézust, ha kellett, még a börtönbe és a halálba is. „Mit míveltek” – kiáltotta nekik – „sírván és az én szívemet kesergetvén? mert én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézusnak nevéért.” A testvérek miután látták, hogy fájdalmat okoznak neki, anélkül, hogy szándékától eltéríthetnék, felhagytak sürgetésükkel, és csak ennyit mondtak: „Legyen meg az Úrnak akaratja.” (Ap. csel. 21:12-14) {AA 397.3}

A Czézareában töltött rövid látogatás csakhamar véget ért. Pál és társai, néhány testvér kíséretében, elindultak Jeruzsálembé; azonban ólomsúllyal nehezedett mindannyiuk lelkére a közeljövő veszélyének előérzete. {AA 397.4}

Az apostol még sohasem közeledett ilyen szomorú szívvel Jeruzsálem felé, mint most. Tudta, hogy csak kevés barátot, de annál több ellenséget talál ott. Közeledett a városhoz, amely elvetette és megfeszítette Isten Fiát; amely fölött az Isten haragjának fellegei gyülekeztek. Amikor arra gondolt, hogy milyen keserű előítéllettel viseltetett Krisztus követőivel szemben, mélységes részvétet érzett elvakult honfitársai iránt. És mégis, milyen kicsi volt a reménye, hogy segíthessen rajtuk! Ugyanaz a vak gyűlölet gyulladt most fel kimondhatatlan erővel az egész nép lelkében iránta, mint amely egykor saját szívében lángolt. {AA 397.5}

Még saját hittestvéreinek részvételére és támogatására sem számíthatott. A megtéretlen zsidók, akik oly szorosán a sarkában voltak, nem mulasztották el, hogy személyesen, valamint levélileg a lehető legrosszabb híreket terjesszék róla és munkájáról Jeruzsálemben. Sőt még néhány apostol és vén is készpénznek vette ezeket a híreket anélkül, hogy megkísérelte volna megcáfolni azokat, avagy az esetleges ellentétet kiegyenlíteni. {AA 398.1}

Azonban, a csüggesztő körülmények ellenére, az apostol mégsem esett kétségbe. Remélte, hogy az a hang, amely szívéhez szólt, érinteni fogja honfitársai szívét is, és a Mester, kit tanítványtársai szerettek és szolgáltak, összeköti szívüket az övével, egységes odaadásra az evangélium munkájában. {AA 398.2}